

Vino-n codru la izvorul
Care tremură pe prund,
Unde prispa cea de brazde
Crengi plecate o ascund.

Fruntea albă-n părul galben
Pe-al meu braț încet s-o culci,
Lăsind pradă gurii mele
Ale tale buze dulci...

Vom visa un vis fericit,
Îngina-ne-vor c-un cânt
Singuratece izvoare,
Blinda batere de vînt;

Adormind de armonia
Codrului bătut de gînduri,
Flori de tei deasupra noastră
Or să cadă rînduri rînduri,

(Dorința)

G. Călinescu scria că „nevoia aceasta de solitudine a perechii e caracteristică lui Eminescu și e ideea lui cea mai poetică, fiindcă nu e vorba de izolare, ci de reducerea omenirii la două ființe, la Dionis și Maria, la perechea din Eden”¹. Tot el a relevat latura senzuală a episoadelor de amor silvestru evocate de M. Eminescu. Motivul acesta rămîne la Krasko un unicat, nu va mai apărea nici în poeziile sale din tinerețe nici mai târziu. În plus Krasko chiar și aci este mai sfios și mai puțin carnal decît Eminescu, ale cărui versuri descriu dragostea ca o sălbatică și nepotolită chemare erotică:

Și în brațele-mi întinse
Să alergi, la piept să-mi cazi...

Pe genunchii mei ședea-vei...

Lăsînd pradă gurii mele
Ale tale buze dulci...

(Dorința)

Dragostea lui Eminescu este o trăire puternică și tulburătoare, izvoitoare de euforie, de plăceri, dar și de întristări. Chipul iubitei apare totdeauna viu, plămădit din cele mai amănunțite farmece fizice. Femeile sînt niște „Venere”, zeități păgîne cu trupuri de o desăvîrșită frumusețe pămîntească. Krasko vorbește despre dragoste foarte discret și niciodată precis. Portretul ființei iubite apare doar fragmentar.

Dar și în poezia de maturitate a poetului slovac întîlnim destul de sensibile ecouri eminesciene; în ciclul de nouă poezii, intitulat *Scrisoare* (publicat în revista *Denica* în octombrie 1905 și ianuarie 1906), în volumele *Nox et solitudo* (1909), și *Versuri* (1912). Această prelungire a influenței eminesciene este semnalată de Michal Gáfrik în comentariile la ediția academică a operei lui Krasko:

„Trebuie să amintim că aproximativ în anii 1897—1899, cu alte cuvinte între prima și a doua precum și imediat după a doua tentativă a lui Krasko de a pătrunde în paginile revistei *Slovenské pohľady*, se află traducerile sale din Eminescu. Deși au fost publicate cu cîteva decenii mai târziu, în cea mai mare parte în anii de bătrînețe ai poetului, ele, ca și întreaga creație eminesciană, au avut o însemnătate primordială pentru evoluția ulterioară a lui Krasko”².

Între poeziile lui I. Krasko *Nu voi mai privi (Nepozriem viac, din ciclul Scrisoare)*, *După ferestre (Za oblokmi, 1906)*, *Luna palidă (Hl'a, luna bledá,*

¹ G. Călinescu, *Opera lui Mihai Eminescu*, ed. cit., p. 96.

² M. Gáfrik, *Súborné dielo Ivana Krasku I*, ed. cit., p. 233.